

З цього приводу найбільш слухною є позиція О.В. Нестеренко, яка зазначає, що суспільно значимою інформацією є будь-яка інформація державно-політичного характеру, а також інформація, що належить приватноправовим юридичним особам, якщо це інформація про корупцію чи інші зловживання посадових та службових осіб; використання бюджетних коштів; екологічна інформація; фінансова інформація, що здатна негативним чином вплинути на фінансовий стан та доходи громадян; інформація щодо охорони здоров'я населення, продуктів харчування, косметологічної продукції, інформація про засновників та власників ЗМІ та інша інформація, що значною мірою може вплинути на життя суспільства.

Далі зазначимо, що інформація, яка становить суспільний інтерес, може бути за режимом як відкритою, зокрема інформація про порушення прав людини чи то про незаконні дії влади, так і віднесеною у випадках, передбачених законом до інформації з обмеженим доступом. Як відомо, обмеження доступу до інформації здійснюється виключно для захисту одного з таких інтересів: національна безпека; територіальна цілісність; громадський порядок; запобігання заворушенням чи злочинам; охорона здоров'я населення; захист репутації або прав інших людей; запобігання розголошенню конфіденційної одержаної інформації; підтримання авторитету і неупередженості правосуддя. Якщо жоден із згаданих законних інтересів не постраждає від розкриття інформації, відповідна інформація має бути відкритою, а доступ до неї не може обмежуватися. Обмежувати доступ до інформації потрібно також, якщо її розголошення може завдати істотної шкоди зазначеним інтересам, тобто якщо шкода від оприлюднення інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні, то така інформація може бути обмежена. За відсутності цього інформація має бути відкритою. Крім того, згідно з п. 2 ст. 14 Закону «Про доступ до публічної інформації» суспільно-необхідна інформація підлягає оприлюдненню і наданню за запитами не лише органами державної влади, місцевого самоврядування, посадовими особами, але і суб'єктами господарювання – якщо така інформація перебуває в їхньому володінні.

Отже, під інформацією, що становить суспільний інтерес слід розуміти інформацію, яка є життєво значимою для значної частини населення і право громадськості знати цю інформацію переважає потенційну шкоду від її поширення.

На підставі викладеного зазначимо, що прийняття Законів України «Про інформацію» та «Про доступ до публічної інформації» зняло низку проблемних питань законодавчо-правового характеру щодо доступу до інформації, в тому числі й до інформації, що становить суспільний інтерес. Нині нагальним є впорядкування нормативних вимог визначених законами усіма суб'єктами громадськості та процедури розгляду й опрацювання колективних звернень громадян, забезпечення чіткого розмежування системи документообігу інформації відкритого й обмеженого доступу; визначення порядку доступу громадськості до інформації, що становить суспільний інтерес.

ПСИХОЛОГІЧНА ПІДГОТОВЛЕНІСТЬ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ МВС УКРАЇНИ ДО ДОТРИМАННЯ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Швець Д.В., начальник відділу організації служби НАВС

Бойко-Бузиль Ю.Ю., к.п.н., доцент, професор кафедри психології та педагогіки ННІПП НАВС

Захист прав та інтересів людини є одним із найважливіших та найпріоритетніших завдань української держави, адже забезпечення прав і свобод, повага до людської гідності, якнайточніше відображають рівень гуманності і цивілізованості суспільства. Конституція України проголошує Україну правовою державою, в якій одним із головних завдань є створення реального та діючого механізму захисту прав, свобод та охоронюваних законом інтересів фізичних і юридичних осіб. Центральне місце в сфері правового захисту в державі посідають правоохоронні органи.

Правоохоронна діяльність розглядається як вид державної діяльності, яка здійснюється з метою охорони права спеціально уповноваженими державними органами, шляхом застосування юридичних заходів впливу у відповідності до закону та неухильного дотримання встановленого порядку. Правоохоронні органи покликані вирішувати такі задачі: 1) захищати права людини і основоположні свободи, що закріплені в Конституції і національному законодавстві; 2) бути джерелом інформації про права людини для народу та органів влади, підвищувати рівень освіченості в галузі прав людини, заохочувати становлення цінностей і розвиток настанов, що сприяють повазі до прав людини та їхньому усвідомленню; 3) аналізувати стан з правами людини у своїй країні та її окремих регіонах.

Тому, підготовка майбутніх офіцерів Міністерства внутрішніх справ України до професійної діяльності передбачає формування психологічної підготовленості до дотримання захисту прав людини.

Наразі, надамо конкретне визначення прав людини. Основні права людини – це певні можливості людини, які необхідні для її існування та розвитку в конкретно-історичних умовах, об'єктивно визначаються досягнутим рівнем розвитку людства (економічним, духовним, соціальним) і мають бути загальними та рівними для всіх людей. Права людини – це універсальні правові гарантії, які охороняють окремих осіб і групи осіб від дій органів влади, котрі порушують основні свободи і принижують людську гідність. Права людини зобов'язують органи влади вживати відповідних заходів і забороняють їм інші дії; належать людині від народження, тому вони є природними, невід'ємними і невідчужуваними; універсальні, засновані на принципі рівності; вони гарантовані кожному, хто знаходиться під юрисдикцією даної держави.

Сферою професійної діяльності офіцера Міністерства внутрішніх справ України є людські стосунки, що регламентуються правом. Їх діяльність пов'язана з нормами права, сама вона також ґрунтується на найсуворішому дотриманні закону. Саме тому професійна діяльність працівника органів внутрішніх справ України є важливою і відповідальною державною справою, має державний характер. Таке призначення органів МВС України, обумовлює необхідність визначення сутності психологічної підготовленості майбутніх офіцерів до дотримання захисту прав людини.

Психологічна підготовленість майбутніх офіцерів МВС України до дотримання захисту прав людини, розглядається нами, як кінцевий результат їхньої професійної підготовки, інтегральне особистісне утворення, яке включає структурні компоненти (мотиваційний – потреба успішно виконати поставлене завдання, інтерес до діяльності, прагнення досягти успіху та показати себе з кращого боку; пізнавальний – розуміння обов'язків, завдань, оцінку їх значущості, знання засобів досягнення мети, уявлення можливих змін обстановки; емоційний – почуття відповідальності, впевненість в успіху, натхнення).

ПРАВО НАРОДУ ВІЛЬНО РОЗПОРЯДЖАТИСЯ СВОЇМИ ПРИРОДНИМИ РЕСУРСАМИ

Кориневич А.О., к.ю.н., асистент кафедри міжнародного права Інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Міжнародне енергетичне право є складовою частиною сучасного міжнародного права, яка регулює міжнародні (переважно міждержавні) відносини у сфері використання енергетичних ресурсів. На відміну від багатьох інших галузей міжнародного права, зокрема міжнародного права захисту прав людини та міжнародного гуманітарного права, де основна увага приділяється захисту окремого індивіда, у міжнародному енергетичному праві основна увага прикута до колективного права, а саме до права народу вільно розпоряджатися своїми природними ресурсами.